

Lizette de Koning

Dierenarts Daantje en de dierenambulance

Met tekeningen van Marja Meijer

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:
www.kinderboeken.nl
www.ploegsma.nl
www.lizettedekoning.nl
www.marjameijer.nl

AVI E5 / M6

ISBN 978 90 216 8348 5 / NUR 282

© Tekst: Lizette de Koning 2022

© Illustraties: Marja Meijer 2022

Vormgeving: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2022

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

Au! 5	Prutsers 75
Karel 9	Verdacht 79
Wachten 13	Ingebroken 84
Aan de slag 16	Gevonden 87
Stroopwafels 21	Wie o wie? 91
Met de ambulance mee 24	Kip 96
Oma Karate 29	Opgelost! 101
Logees 34	Of toch niet? 104
De poes 40	O nee! 109
Op het dak 44	Het plan 114
Marieke 50	Goed gesprek 118
Kwibus 56	Het misverstand 121
Het telefoongesprek 60	De dader 126
Op onderzoek 63	Eind goed... 132
De verdwijning 71	

Au!

‘Dat was de laatste patiënt, pap!’ Met een zwaai gooide Daantje de deur van de spreekkamer dicht. Het was een drukke ochtend geweest in de dierenkliniek.

‘Dan lust ik nu wel een kopje koffie.’ Haar vader trok zijn witte jas uit en hing hem op het haakje. ‘Alleen nog even schoonmaken.’

Hij pakte een spons uit het emmertje onder de gootsteen en begon de behandeltafel stevig af te soppen. ‘Bedankt trouwens, dat je me net wilde helpen met het vasthouden van die boze teckel.’

‘En met de telefoon opnemen, en met het uittellen van de pilletjes, en met het vangen van de ontsnapte hamster, en met...’ begon Daantje op te sommen. Met een overdreven zucht liet ze zich op de bureaustoel vallen.

‘Ja, ho maar.’ Haar vader lachte. ‘Het is maar goed dat je vakantie hebt. Je bent gewoon onmisbaar. Maar... morgen komt er iemand solliciteren. Ene Marieke. Dus binnenkort heb ik hopelijk een nieuwe assistente.’

Daantje ging rechtop zitten. ‘Wat fijn! Dan heb ik eindelijk weer tijd om samen met Tofu een leuke misdaad op te lossen.’

‘Als je het maar laat. Jullie hebben in de zomervakantie

al een konijnenstroper gevangen, dat is meer dan genoeg.’ Plagend gooide de dierenarts de spons naar Daantjes hoofd.

Net op tijd dook ze weg. ‘Die krijg je terug!’

Maar voordat ze van de bureaustoel kon opspringen, klonk er van buiten een harde schreeuw. ‘Au!’

Meteen was Daantje de spons vergeten. ‘Dat was Joep!’

‘Au, au, au!’ klonk het nog een keer.

Nu kwam ook Daantjes hond Pluis tevoorschijn van achter het bureau, waar hij heel de morgen had liggen slapen. Zijn oren stonden half overeind van schrik.

‘Ik ben bang dat je gelijk hebt.’ Daantjes vader liep naar de verbandkast. ‘Doe de deur maar weer open, dan zoek ik alvast een pleister.’

Vijf tellen later stormde er een jonge man naar binnen, met een flinke snee in zijn duim. Pluis sprong kwispelend op hem af.

‘Ik kan je even niet aaien, Pluis,’ zei de jongen sip. ‘Ik ben gewond.’

‘O jee. Heb je nou wéér een ongelukje gehad?’ Hoofdschuddend pakte de dierenarts een flesje ontsmettingsmiddel uit de kast. Hij deed een paar druppels op een watje en veegde de wond voorzichtig schoon.

De jongen trok een ongelukkig gezicht. ‘Sorry. Zagen is ook zo moeilijk.’

‘Dat vind ik ook,’ zei Daantjes vader met een knipoog. ‘Daarom heb ik jullie ingehuurd.’ Hij gooide het watje in de vuilnisbak. ‘Gelukkig valt het mee.’

Joep en zijn vader Jaap waren bezig om de garage te verbouwen. Er kwamen nieuwe hokken in voor zieke dieren die een nachtje moesten blijven slapen. Jaap was heel handig, maar bij Joep leek alles te mislukken. Hij knuffelde liever met Pluis, die vanaf de eerste dag dol op hem was.

‘Ik ben gewoon niet zo’n goede klusjesman.’ Joep slaakte een zucht. ‘U mag me best ontslaan.’

De dierenarts plakte een pleister op Joeps duim. ‘Je kunt het altijd nog beter dan ik. En een vak moet je leren door het te doen.’

‘Precies!’ Jaap stapte nu ook de spreekkamer binnen. ‘Dus, jongen, aan de slag maar weer! Op een dag lukt het je echt wel.’

Hij wenkte Joep om hem te volgen. Die gaf Pluis snel een kus op zijn warrige kop en liep toen met gebogen hoofd achter zijn vader aan.

Daantje had een beetje medelijden met hem. ‘Zal ik stroopwafels halen, voor straks bij de koffie?’ riep ze hem na.

Joep draaide zich om. Hij glimlachte. ‘Dat zou wel lekker zijn.’

Daantje stak haar duim omhoog. Ze keek naar haar vader. ‘Dan ga ik even naar de mini-supermarkt. Dat mag toch wel, hè pap?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde haar vader. ‘Mijn portemonnee ligt...’

Hij werd afgeleid door het geluid van piepende remmen.

‘Wat is dat nou weer?’

De dierenarts liep naar het raam en schoof de luxaflex omhoog. Voor het huis stond een gele bus, met rode en blauwe strepen op de zijkant.

Daantje kwam naast haar vader staan. Haar ogen werden groot. ‘Wauw, pap! Een echte dierenambulance!’

‘Ik zie het,’ zei de dierenarts verbaasd. Hij keek Daantje verontschuldigend aan. ‘Wil je nog even blijven? Misschien dat ik je tóch nog nodig heb.’

Daantje pakte de witte jas al van het haakje en gooide die naar haar vader toe. ‘Natuurlijk. Dit is een stuk spannender dan stroopwafels kopen!’

Karel

Zodra Daantje en haar vader naar buiten kwamen, stapte er een wat oudere man uit de ambulance. Met een zwaai trok hij de achterdeuren van de bus open en voorzichtig pakte hij er een grote doos uit, met gaatjes in de bovenkant.

‘Ik heb een spoedgeval,’ zei hij kort. Vragend keek hij naar Daantjes vader. ‘Heeft u tijd?’

De dierenarts knikte. ‘Natuurlijk. Ik wist alleen niet dat hier in de buurt een dierenambulance rondreed.’

‘Ik ben net begonnen. Dit is toch praktisch Boszicht?’ De man fronste zijn wenkbrauwen. ‘Heeft u de informatiebrief over de nieuwe ambulancedienst niet gekregen?’

Daantjes vader schudde zijn hoofd.

‘Misschien zat die bij de post die Pluis vorige week per ongeluk heeft opgegeten,’ mompelde Daantje met een kleur.

De man leek haar niet te horen. ‘Ik was net op weg naar u toe om kennis te maken, toen ik een melding kreeg over een gewond dier. Mijn naam is Karel Delemans trouwens.’

‘Karel Delemans?’ herhaalde Daantjes vader. Hij bekeek de ambulancebestuurder nog eens goed. ‘Heeft u vroeger in Utrecht gewoond?’

De man aarzelde. ‘Kent u mij?’

‘Jazeker.’ Daantjes vader begon zachtjes te lachen. ‘Ik ben Kas. Kas Niekerk. Weet je nog?’

Karels mond viel open. ‘Kas van Marjolijn?’

‘Dat klopt.’ De dierenarts legde zijn handen op Daantjes schouders. ‘Dit is onze dochter.’

De ambulancebestuurder schudde zijn hoofd. ‘Wat een toeval, Kas. Ik had je echt niet herkend. Waar is je lange haar gebleven?’

‘Afgeknipt,’ zei Daantjes vader. ‘Dat vond Marjolijn leuker staan.’

Karel grinnikte. ‘Daar had ze helemaal gelijk in.’

Daantjes vader grijnsde terug.

Maar Daantje lachte niet. Ze trok aan haar vaders witte jas. ‘Ik begrijp er niks van, pap.’ Hoe kende haar vader die man? En waarom zei die Karel de naam van haar moeder?

‘Straks vertellen we je alles, Daantje,’ antwoordde de dierenarts. Hij keek Karel vragend aan. ‘Ik hoop tenminste dat je kunt blijven?’

‘Zolang ik niet weggeroepen word, graag,’ antwoordde Karel.

‘Maar nu eerst de patiënt.’ Daantjes vader wees naar de doos. ‘Kom er snel in.’

Voorzichtig droeg Karel de doos naar binnen. Hij zette hem op de behandeltafel en haalde het deksel eraf. Nieuwsgierig keek Daantje mee. Twee donkere ogen in een zwart-wit gestreept kopje staarden haar angstig aan.

‘O!’ zei Daantje. ‘Pap, het is een dasje!’

Karel knikte. ‘Een das met buikpijn.’ Zijn stem klonk serieus. ‘Een of andere lapzwans heeft een berg verpakkingsafval in het bos gegooid. Deze kleine dame dacht dat het een lekker hapje was. Ze lag kermend naast de resten van haar plastic ontbijt. Gelukkig heeft een oplettende wandelaar de dierenambulance gebeld.’

Daantjes vader duwde zachtjes met zijn handen in de dassenbuik. De das piepte. ‘Ik denk dat er stukken plastic vastzitten in haar darmen. Ze moet meteen worden geopereerd.’

Daantje slikte. Het dasje zag er zo lief uit.

‘Ze haalt het toch wel, hè pap?’

‘Ik hoop het, Daantje. Ik doe mijn uiterste best.’ De dierenarts keek Karel vragend aan. ‘Zou jij de patiënt willen vasthouden terwijl ik haar onder narcose breng?’

‘Natuurlijk!’ antwoordde Karel.

De dierenarts wendde zich tot Daantje. ‘En wil jij Karel daarna gezelschap houden in de wachtkamer? Jullie hebben vast genoeg te bespreken.’

Daantje knikte heftig. Ze wilde alles doen, als het dasje maar beter werd.